

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Éva Orsolya Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - Dr. Krencz Ügyvédi Iroda által képviselt **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű és **II.rendű alperes neve** (címe.) II. rendű alperesek ellen szolgáltatás visszafizetése iránt indított perében a ... Törvényszék 2015. december hó 3. napján kelt .../37/II. számú ítélete ellen a felperes részéről 39., az alperesek részéről 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek egyetemlegesen 15 napon belül 1.184.130,- (egymillió-száznyolcvannégyezer-százharminc) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság felhívására 184.900,- (száznyolcvannégyezer-kilencszáz) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 438.897,89 eurót és ennek 2012. december hó 5. napjától az EKB által alkalmazott referencia-kamatláb 8 százalékponttal növelt mértékű késedelmi kamatát, kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 335.264,21 eurót és ennek 2012. december hó 5. napjától az EKB által alkalmazott referencia-kamatláb 8 százalékponttal növelt mértékű késedelmi kamatát. Kötelezte az I-II. rendű alpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg a felperesnek 2.368.270,- forint perköltséget. Megállapította, hogy felperes a Cstv. 40. § (1)-(2) bekezdésében meghatározott 90 napos határidőn belül, 2012. december hó 19. napján terjesztette elő keresetét, mivel a perindításra okot adó körülményről - a nagy összegű tagi kölcsön visszafizetéséről az alperesek részére - 2012. október hó 12. napján, az általa megbízott könyvvizsgáló jelentéséből szerzett tudomást. Utalt arra, hogy a tudomásszerzés időpontját illetően nem annak volt jelentősége, hogy 2012. augusztus hó 28. napján a felszámoló birtokába kerültek a tagi kölcsönszerződések, illetve a társaság könyvelési anyaga, hanem annak, hogy a szolgáltatás visszakövetelhetőségéről a felszámoló mikor szerzett tudomást. Kifejtette, hogy a szubjektív keresetindítási határidő elmulasztása a könyvvizsgálói jelentés figyelmen kívül hagyása esetén sem állapítható meg, mivel reálisan 3-4 munkanapra lett volna szükség, hogy a felszámoló az iratok megvizsgálása alapján a tagi kölcsön visszafizetése tényét felismerje, ezért a szolgáltatás visszakövetelhetőségére vonatkozó tudomásszerzés időpontja 2012. augusztus hó 30.napja, az ettől az időponttól számított elévülést pedig a felperes 2012. október hó 25. napján kelt fizetési

felszólítása megszakította. Kiemelte, hogy alperesek a fizetési felszólítást legkésőbb 2012. november hó 27. napján átvették, mivel a szintén e napon kelt válaszelevelükben a fizetési felszólításra érdemben nyilatkoztak. Minderre figyelemmel a keresetet érdemben vizsgálta és megállapította, hogy a szolgáltatás visszakövetelésének mindkét konjunktív feltétele teljesült. Kiemelte, hogy az alperesek követelésük nagyobb részéhez jutottak hozzá a vitatott szolgáltatás nyújtásával, mint amennyihez a felszámolási eljárásban bejelentkező hitelezőkért hozzájutottak volna tekintettel arra, hogy hitelezői igényük a Cstv. 57. § (1) bekezdés h) pontja szerint minősült volna. Álláspontja szerint az alperesek a követelés besorolására, adós vagyona és a bejelentett hitelezői igényekre tekintettel a felszámolási eljárásban kielégítésben nem részesültek volna, ezért a hitelezők előnyben részesítése megvalósult. Hivatkozott arra, hogy a tagi kölcsön visszafizetése nem tartozik a rendes gazdálkodás körébe, nem a cégjegyzékbe bejegyzett, létesítő okiratba foglalt tevékenységi köre a felperesnek. A késedelmi kamatról a BDT1814.2008 számú eseti döntés és a 2011/7/EK irányelv 2. Cikk 6. pontja alapján határozott. A 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja alapján megállapítható 4.622.240,- forint ügyvédi munkadíjat a 3. § (6) bekezdése szerint felére mérsékelte a rendkívül magas perértékre és a felperesi jogi képviselő tevékenységére figyelemmel.

Az ítélet ellen a felperes és az alperesek is terjesztettek elő fellebbezést.

Felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az elsőfokú perköltség 4.622.240,- forintra felemelését kérte hivatkozással arra, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabály szerint a pertárgy értékére tekintettel megállapítható munkadíjat indokolatlanul mérsékelte. Utalt arra, hogy bonyolult tényállást adott elő keresetében, a magas perérték és alperesek kiterjedt védekezése miatt a perben összeszedett, átgondolt, felelősségteljes ügyvédi munka volt szükséges, ezért a megállapított munkadíj alacsony.

Az alperesek fellebbezésükben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérték. Hivatkoztak arra, hogy a 2012. augusztus hó 28. napjától a felperes birtokában volt minden, a perindításhoz szükséges releváns irat, így a Cstv. 40. § szerinti 90 napos keresetindítási határidő 2012. november hó 26.napján lejárt, a felperes 2012. december hó 19. napján előterjesztett keresete elkésett. Kifejtették, hogy a határidő elévülése szempontjából nem tekinthető menthető oknak a könyvvizsgáló megbízása, mivel a felszámolónak fel kellett ismernie a tagi kölcsön visszafizetéseket. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság szubjektív tényekre alapítottnan jelölte meg 2012. augusztus hó 31. napját tudomásszerzési időpontként, 3-4 munkanap szükségtelen volt az iratok átvizsgálásához. Kiemelték, hogy a 2012. október hó 25. napján kelt felszólító levél joghatás kiváltására a nyelve- alperesek olasz gazdasági társaságok-, tartalma és kézbesítése miatt nem volt alkalmas. Utaltak arra is, hogy a keresetindítási határidő 2012. november hó 26. napján lejárt, az ezt követően - 2012. november hó 27. napján - történt felszólítás az elévülést nem szakította meg. Hivatkoztak arra, hogy az alperesek hitelezői igényét tévesen sorolta be a felszámoló a Cstv. 57. § (1) bekezdés h) pontja szerint, a helyes - f) pont szerinti - besorolást figyelembe véve a többi „f” kategóriás hitelezőhöz képest arányaiban nem kaptak nagyobb kielégítést. Kifejtették, hogy a tagi kölcsön az adós főtevékenységének - sertéstenyésztés - finanszírozása érdekében elengedhetetlen volt, ezért a felperes rendes gazdálkodása körébe tartozott. Sérelmezték az általuk indítványozott tanúbizonyítás (eljárást segítő 2) mellőzését és azt, hogy az elsőfokú bíróság a 2012. október hó 12. napján kelt jelentés tekintetében a feleket nem oktatta ki a bizonyítási teherről megsértve az alperesek azon jogát, hogy védekezésüket kifejthessék, és bizonyítási indítványt terjesszenek elő.

A felperes az alperesi fellebbezéssel érintett részben, az alperesek a felperes fellebbezésével érintett részben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

A fellebbezések nem megalapozottak.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a 90 napos elévülési határidőn belül terjesztette elő keresetét 2012. december hó 19. napján, azonban a másodfokú bíróság nem ért egyet az elsőfokú bíróság által e körben kifejtett jogi indokokkal, és az elévülés tekintetében a döntést az alábbiak szerint indokolja:

A felszámoló 2012. augusztus hó 28. napján a csatolt jegyzőkönyv alapján átvette az adós könyvelőjétől a 2012. évi könyvelési bizonylatokat, bankkivonatokat, főkönyvi kartonokat, tagi kölcsönszerződéseket, tevékenységzáró mérleget. A felszámoló 37. sorszám alatt maga is úgy nyilatkozott, hogy a per szempontjából releváns iratok 2012. augusztus hó 28. napjától rendelkezésére álltak. A tudomásszerzés időpontjának ezért ezt az időpontot kell tekinteni, mivel a felperes számára 2012. augusztus hó 28. napjával nyílt meg a tudomásszerzés objektív lehetősége.

A Cstv. 40. § (2) bekezdése szerinti elévülési határidőre azonban az elévülés nyugvásának szabályait alkalmazni kell. A Ptk. 326. § (2) bekezdése értelmében nyugszik az elévülés, ha a jogosult menthető okból nem tudja követelését érvényesíteni, ténylegesen és hibáján kívül akadályozva van abban, hogy a jogait határidőben érvényesítse. A felperes 2012. augusztus hó 28. napján jelentős terjedelmű - 70 dosszié - iratanyagot vett át, amelynek átvizsgálásához könyvvizsgálathoz értő szakember, és az átlagot meghaladó idő volt szükséges, az átadott iratanyagból a perindításhoz szükséges feltételeket megállapítani nyomban nem volt lehetséges, a vezető tisztségviselő pedig a felszámolónak a perindításhoz szükséges adatokról a tájékoztatást - törvényi kötelezettsége ellenére - nem adta meg. A felszámoló rövid időn belül megkezdte az átvizsgálást, 2012. szeptember hó 5. napján megbízást adott a könyvvizsgáló cégnek. Az elévülés nyugvása szempontjából közömbös, hogy a felszámolónak a Cstv. alapján könyvvizsgálót kellett-e alkalmaznia, mivel ugyanúgy nyugvást eredményez, ha az iratok átvizsgálását nem külső szakértő végzi el, hanem a felszámoló saját könyvvizsgálója. A könyvvizsgálói jelentés elkészítéséig - melyből a felszámoló ténylegesen is tudomást szerezhetett a kereset alapjául szolgáló kifizetésekről - ezért az elévülés nyugodott, az elévülés nyugvásának megszűnésétől számított 3 hónapon belül pedig a felperes az igényét érvényesítette.

Téves az alperesnek az a hivatkozása, hogy az átadott iratok - tevékenységzáró mérleg, banki kivonatok - alapján azonnal a szolgáltatás visszakövetelhetőségére kellett következtetnie a felszámolónak. Önmagában az, hogy a mérlegből a tagi kölcsönből eredő kötelezettség tűnik ki, nem elegendő annak eldöntéséhez, hogy a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján igény érvényesíthető-e. A szolgáltatás visszakövetelése körében a felszámolónak a teljes kötelezettségállomány változását, a bejelentett hitelezői igényeket együttesen kell mérlegelnie döntése során. Fentiekre tekintettel a felszámoló a perindításhoz szükséges adatokat szubjektíve 2012. október hó 12. napján ismerte meg az úgynevezett „vezetői levélből”. Tény, hogy 2012. október hó 12. napja és az eredeti elévülési határidő - 2012. november hó 26. - között is megindíhatta volna a felszámoló a pert, de azt, hogy erre nem került sor az elévülés nyugvására vonatkozó szabályok nem teszik értékelhetővé. Az elévülés nyugvása az elévülési határidő meghosszabbodásához vezet, a Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján az akadály megszűnésétől számított egy éven belül - egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében pedig három hónapon belül - a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél, illetőleg három hónapnál kevesebb van hátra. A speciális lejárati időket - egy évnél hosszabb eredeti elévülési idő esetén egy év, ennél rövidebb eredeti elévülési idő esetén három hónap - ilyenkor az elévülés nyugvásának végétől kell számítani. Vagyis a nyugvás

befejeztével a jogosult még e speciális határidőkön belül érvényesítheti igényét bíróság előtt, kivéve, ha az eredeti elévülési időből több van hátra, mint a speciális határidő. Jelen esetben az elévülési határidő egy évnél rövidebb, ezért a nyugvás befejeztével, 2012. október hó 12. napjától számított három hónapon belül érvényesíthette a felperes igényét.

Fentiekre tekintettel mellőzi az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásából a másodfokú bíróság a 2012. augusztus hó 31. tudomásszerzésre, és az elévülés megszakítására vonatkozó megállapításokat (elsőfokú ítélet 14. oldal 3. bekezdéstől a 15. oldal 2. bekezdéséig terjedő rész), mivel a fizetési felszólításnak a per elbírálása szempontjából relevanciája nincs.

Az elsőfokú bíróság érdemi döntése jogi indokaival a másodfokú bíróság mindenben egyetért. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben az alábbiakat emeli ki:

A Cstv. 40. § (2) bekezdése az előnyben részesítés objektív tényén alapul, a felek magatartásának felróhatóságától független, a visszakövetelés nem szankciószerű, a visszakövetelésre biztosított törvényi lehetőség a hitelezők között megbomlott egyensúly helyreállítását célozza. A bíróságnak ezért a Cstv. 40. § (2) bekezdése alkalmazása során a megbomlott egyensúly helyreállítását, és azt kell az ítéleti döntésével elérnie, hogy a felszámolási eljárást megelőzően kifizetésben részesülő, valamint a felszámolási eljárásban hitelezői igényt bejelentő - azonos kategóriába tartozó - hitelezőt követelésének kielégítése ugyanolyan arányban történjen meg. Helyesen állapította meg ezért az elsőfokú bíróság, hogy az alperesek a bejelentett hitelezői állományra, és a részükre történt kifizetésre is tekintettel, mint a Cstv. 57. § (1) bekezdés h) pontjába sorolt hitelezők nem részesülnek kielégítésben, ezért az előnyben részesítésük a tagi kölcsön visszafizetésével megtörtént.

Nem hivatkozhatnak eredménnyel az alperesek arra, hogy a hitelezői igényük visszaigazolása téves, követelésük nem a kielégítési rangsor utolsó pontja szerint minősül. A hitelezői igény elbírálásának rendjét a Cstv. 46. §-a határozza meg, vita esetén a felszámoló bíróság dönt a vitatott hitelezői igényről. Amennyiben a hitelező pedig a hitelezői igénye besorolását sérelmezi, a felszámoló intézkedésével szemben a Cstv. 51. §-a szerint kifogást terjeszthet elő, melynek elbírálása szintén a felszámoló bíróság hatáskörébe tartozik. Jelen ügyben a hitelezők a besorolást kifogással támadták, a kifogást a felszámoló bíróság jogerősen elutasította, a peres bíróság pedig a hitelezői igény besorolását nem bírálhatja felül.

A per elbírálása szempontjából a felperes által írt felszólító levélnek nincs jelentősége, ezért helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság eljárást segítő 2 tanúkénti kihallgatását a felszólító levélre adott alperesi válaszok megszületésének körülményeire. Alaptalanul sérelmezték az alperesek, hogy az elsőfokú bíróság a 2012. október hó 12. napján kelt jelentés tekintetében megsértette az alperesek azon jogát, hogy védekezésüket kifejthessék és bizonyítási indítványt terjesszenek elő. A felperes 34. sorszám alatt csatolta a 2012. október hó 12. napján kelt jelentést, az előkészítő iratot e-mail útján az alperes jogi képviselőjének megküldte. Az alperesek a 2015. december hó 3. napján megtartott tárgyaláson nyilatkoztak az előkészítő iratban és mellékleteiben foglaltakra, észrevételezték, hogy a felperes a kereset benyújtási határidőt indokolatlanul kívánja kitolni a könyvvizsgálói jelentés keltének időpontjával (37. jegyzőkönyv 3. oldal). Utaltak arra, hogy a könyvvizsgálóval kötött szerződés alapján a könyvvizsgálói jelentés határideje 2012. október hó 31. napja volt, ugyanakkor a jelentés 2012. decemberében készült el. Kifejtették, hogy a könyvvizsgálói jelentés elkészítésének időpontja nem releváns a perben, nem mentesíti az elévülési határidőn belüli kereset benyújtás kötelezettsége alól a felszámolót. Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (6) bekezdése alapján biztosította az alperesek számára annak lehetőségét, hogy a felperes által becsatolt okiratra nyilatkozzanak, és mivel az alperesek által e körben megtett nyilatkozat alapján

jogkérdésben kellett a bíróságnak állást foglalnia (az elévülés bekövetkezett-e) az elsőfokú bíróságnak bizonyítási teherre vonatkozó kioktatási kötelezettsége nem volt.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság az alperest terhelő perköltség összegét is. Az elsőfokú bíróság az ügyben hét tárgyalást tartott, kihallgatta az I. rendű alperes ügyvezetőjét, és további három tanút, ami azonban nem jelentett nagy terjedelmű bizonyítást, ezért helyesen mérlegelte az elsőfokú bíróság, hogy a kifejtett ügyvédi tevékenységgel a pertárgyérték alapján megállapítható ügyvédi munkadíj fele összege áll arányban.

Fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes és az alperesek fellebbezése alaptalan volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 81. §-a alapján az alpereseket kötelezte a felperes javára másodfokú perköltség megfizetésére.

A felperes illeték-feljegyzési joga folytán feljegyzett illetékről a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. §-a alapján határozott.

P é c s , 2016. április 27.

Dr. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. előadó bíró, Dr. Berki Csilla s.k. bíró